

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

§ IV. Scriptor Libelli ex falsis assumptis etiam malè concludit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

At in quis, illo tempore non fuerunt Monachi in Gallia, sed in clarescente S. Benedicto circa Annum Christi DXLVII. primùm introducti sunt in S. Maximini domum.

Hoc sine vlllo fundamento assertum, omnino negatur, & non modo ex citato Dagobertino Diplomate, verum etiam alijs testimonijs constat, in Gallia fuisse Religiosos siue Monachos ante tempora S. Benedicti. Ex sacra historia notum est, S. Magdelenam & Martham apud Massiliam in ipsis exordijs Ecclesiæ vitam Monasticam egisse, si scemina id præstiterunt, quid sentiendum est de viris? Hilarium certe Pictauiensem Episcopum, qui eodem sæculo quarto vixit, quasi Monachi vitam duxisse accepimus, & Martinum Turonensem ab eodem Hilario institutum, inter Monachorum Greges vixisse Sulpitius *lib. de vita S. Martini c. 4. 5. 6.* ei coætaneus, Fortunatus *lib. 1. de S. Martino*, alijsque testantur, & circa Annum CCCLXXX. Abbatiam Lirinensem in Gallia Narbonensi fundatam à S. Honorato & Monachos ibi introductos, habet Vincentius Baralli *in Chronico Lirinensi*. Et quod maxime Maximinianos concernit, Historiæ ac Annales tam Treuirenses, quam Maximiniani consentiunt ac testantur, S. Fibiitium ex Monacho & Abbate S. Maximini assumptum fuisse ad Archiepiscopatum Treuirensis, idque ante Annum Domini D. fuisseque in ordine Abbatum, nonum. Constat certè S. Benedictum eo tempore necdum propagasse sacrum institutum suum in occidente, cum teste Baronio *in Martyrologio ad 21. Martij lit. a.* Anno CCCCLXXXIV. demum petierit desertum, & deinde post annum Christi D. ordinem suum instituerit & propagarit vsque ad Annum DLII. quo tempore obiit.

Sed quid dicet Scriptor Anonymus, si producam informationem, non ita pridem ab Archiepiscopi Mandatario Bruxellis SS. Belgarum Principibus oblatam, in qua asseruit Anno Domini CCCXLVIII. dum sacrum S. Maximini corpus Pictavis in templum S. Ioannis Euangelistæ inferretur, illi Cœnobio præfuisse Tranquillum Abbatem & Monachum?

Certè si vidisset & legisset, quæ antehac in Imperatoris ac Principum aulis à Treuirensibus in hac causa exhibita fuerunt, sustinisset calamum reor, neque loco Monachorum, Sacerdotes Archiepiscopis subiectos à S. Agridio in dicto Monasterio collocatos, ita leuiter & sine probatione asseuerasset.

S. IV. Scriptor Libelli ex falsis assumptis etiam male concludit.

EX dictis, æquo Lectori Manifestum est, auctorem libelli à vero aberrasse, dum asseruit Monasterium S. Maximini à S. Agridio Archiepiscopo conditum, in territorio S. Petri ædificatum, in illud, non Monachos, sed Sacerdotes introductos. Verùm, quamuis hæc omnia subsisterent, quod non conceditur, non continuo sequitur dictum Monasterium Iurisdictioni Archiepiscopi subiectum fuisse aut esse.

Parum enim refert, à quo Monasterium illud conditum sit, si certum sit illud solis Imperatoribus & nulli alteri Ecclesiæ vel personæ fuisse subiectum, vti supra demonstratum. Item siue Monachi fuerint primi eius incolæ, siue Sacerdotes alij, æquè poterant à Summis Pontificibus & Imperatoribus ab omni Archiepiscoporum Iurisdictione eximi.

Denique nihil noui est, Monasteria aliqua intra fines territorij, seu in ipso

territorio alicuius Episcopi construi & ædificari, & tamen illi non subijci. Toti Imperio notum est, in Territorio Episcopi Augustani, imò in ipsa Ciuitate, in qua Episcopi sedes est, esse Monasterium S. Vdalrici, prorsus ab omni eius Iurisdictione temporali exemptum. Similiter constitutum est Monasterium S. Emmerani in Vrbe & territorio Ratisbonensis Episcopi, & Monasterium Petershausanum in Vrbe & territorio Constantiensi, & innumera alia toti Imperio notissima, quæ superfluum est referre.

Clarum igitur est ex prædictis tribus assumptis nullo modo inferri posse, quod Monasterium S. Maximini vllò vnquam tempore, vel vllò modo fuerit Archiepiscopo subiectum, sed solidioribus longè argumentis opus est, vt persuadeat Scriptor libelli, quod ita securè dicit, certum esse, Sacerdotes primos istius sacri loci incolas Archiepiscopis fuisse subiectos. Et quia sumus in possessione, nobis per sententiam Cæsaream confirmata & adiudicata, validioribus opus est argumentis & firmamentis, quàm sunt ea, quæ pro Maximinians prima parte sunt allata.

SECTIO SECVNDA.

Diploma Dagobertinum prætensum refutatur.

EX Archiuio Treuirensi probationes auctor libelli proferre incipit, Dagoberti nimirum & Sigeberti Regum, aliorumque prætenfa quædam Diplomata, quorum tenore Archiepiscopo Iurisdictionem in Monasterium S. Maximini, relictam & confirmatam fuisse præten dit. Notat etiam circa illa, Dagobertum non fuisse fundatorem S. Maximini, sed illius sacri loci benefactorem. Ad hæc Christianissimos Francorum Reges nihil Iuris debere in præfato Monasterio nostro præten dere, quamuis barbaros olim è ditionibus Treuirensibus eiecerint, quæ ad institutum scopum nostrum non pertinent quidem, sed tamen infratangentur. Atque hæc summa est eorum, quæ auctor sæpè dictus habet à num 7. vsque ad 12.

Quia verò Dagobertinum illud Diploma præten sum, quoddam velut fundamentum est, quo reliqua subsequencia videntur niti, ideoque illud accuratius hac sectione excutiendum est, proderit in conspectu & coram habere, quale auctor libelli, id exhibuit sub l. A. & est eiusmodi.

Diploma Dagoberti Regis Francorum de Anno DCLIII.

DAGOBERTVS Rex Francorum, Viris Illustribus, Ducibus, Comitibus, Domesticis, & omnibus agentibus, tam ultra, quàm citra Rhenum vel ultra Liguriam, tam absentibus, quàm presentibus. Illud ad augmentum vel stabilitatem Regni nostri, sine dubio, in Dei nomine credimus permanere, si Sacerdotum vel Ecclesiarum Dei, rectis petitionibus annuentes, id, quod nostris auribus patefecerint, perducimus ad effectum: ideoque Vir Apostolicus, Pater noster, Dominus Modoaldus Archiepiscopus Ecclesie Treuericae, præceptum afferens ad Nos, præceptionibus Prædecessorum, Anteriorum Regum, parentum nostrorum, Sigeberti, Theodeberti, Theoderici, imòq; bonæ recordationis Hlatharij, gloriosi Regis, Genitoris nostri, manibus roboratum, in quo erat insertum, quod non solum idem Genitor noster, verum etiam præfati Prædecessores eius. Reges videlicet Francorum, omnes rei quascunque boni